

havde nu lejet sig ind hos en Skomager i Knabrostræde, hvor han fik et Værelse og Middagsmad for fyrretyve Kroner om Maaneden. Desuden havde han skrevet et langt Brev hjem til Stine med Beretning om alt, hvad han havde oplevet, siden de skiltes, og han sad nu og nynnede paa et lille Trøstevers, som engang paa hans ensomme Vandringer langt fra Hus og Hjem havde sunget sig frem hos ham i en tung Stund:

Lad komme Sult og Nød!
 Giv Taarer mig for Brød!
 Der er kun kort til Graven,
 Snart med et Fadervor
 jeg over Skyer gaar
 i Himmellyset hjem til Barndomshaven!

Endelig hørtes tunge Trin paa Trappen, og lidt efter stod Hr. Carlsen i Døren, ligesom den foregaaende Dag med Hatten trykket ned i Panden og Frakkekraven opslaaet.

Skønt Mads Vestrup kom ham venligt imøde, var Modtagelsen en stor Skuffelse for den gamle Bladrotte, der saa bestemt havde ventet at finde en eller anden Forfriskning serveret. Han havde i de to sidste Timer ikke nydt noget stærkt, og hans Ansigt med de rødblaa Drankerpletter var blodløst af Spiritushunger.

Gnaven kastede han sig paa en Stol og begyndte den sædvanlige Ransagning af sine Lommer for at finde Notebogen.

„Det var altsaa det Skriftemaal, vi skulde ha', Højstærede! Og ikke altfor kort. Vi skal jo gøre Dem til en